

309.

Їглико моме, Їглико!
Їгленъ ѣ сѣрцѣ майкѣ ти,
Жаръ и пепелъ на татка ти!
Заш' не те даде за мене,
Туку те даде до мене,

До мене на мой комшиа.
Комшиа ми ѣ башъ душманъ,
Татка ми ми го опрале,
Брата ми ми го фатиле,
И на колъ ми го удриле.

310.

Дона и Аго.

„Что си метнала, Доне, Доне де-
войко, *)
На пѣтъ подѣ оряхъ,
И метнала си,
Чомберъ на глава?
Майка си жалишъ,
Баща си жалишъ?“
Дона си Агу
Тихомъ отговора;
„Нали ма питашъ,
Право да кажа;
Ни майка жаля,
Ни баща жаля;
Тебе си жаля,
Като щешъ д' идешъ
На пусти сеферъ;
Не пѣрляга ли,
И ась съ теб' д' ида
На пусти сеферъ?“
Аго си Дони
Тихомъ говори:
„Ась не юйдисва
И ти сѣсь мене,
Сѣсь мене д' идешъ
На пусти сеферъ;

Че тамо кажатъ
Многу сѣ Турци,
Повече Грѣци,
Мен' щатъ погуби,
Тебе щатъ узе.“
Дена си Агу
Тихомъ говори:
„И ась сѣсь тебе,
Аго, да ида;
Дене да ти сѣмъ
Младо сеихче,
Да ти тимара
Добри-те коне,
Брѣзи атове;
Утромъ да ти сѣмъ
Млатъ каведжия,
Млатъ чубукчия,
Кафе да вара,
Чубукъ да пала;
Вечеръ да ти сѣмъ
Бяла кадѣна,
Да ти постиламъ
Меки душеци,
Да та завивамъ
Съ меки юргане.“

*) Доне, Доне девойко — съ повторить на 'секои стихъ.